

Galera lurmuturra

Aspaldi, Palamósko kostaldeko erromatar etxalde eder batean, Llúcia izeneko emakume gazte bat bizi zen. Eskualde osoko neskarik ederrena eta azkarrena zen, eguzkia distiratzen zuen irribarre batekin eta itsasoa islatzen zuten begiekin. Inguruko gazte guztiek miresten zuten, baina bere bihotza batek bakarrik taupaka ari zen.

Handik gertu, antzinako iberiar herrixka baten hondakinen artean, Aran izeneko erraldoi bat bizi zen. Egun batean, ehizan ari zela, Llúcia hondartzan zehar paseatzen ikusi zuen. Bere edertasunak aho zabalik utzi zuen, eta pixkanaka, biak hitz egiten hasi ziren. Ametsak, barreak eta sekretuak partekatu zituzten, eta laster haien adiskidetasuna maitasun eder bihurtu zen.

Baina Llúciaren gurasoak ez zeuden pozik harreman horrekin. “Erraldoi bat ezin da gure suhia izan”, esan zuten. “Ez daki ezer nekazaritzaz!” Eta horrela, banantzeko asmoz, Llúcia senide urrunekin bizitzera bidaltzea erabaki zuten.

Llúcia, obedientea baina tristea, etxetik urrun eramango zuen galeoi batean igo zen. Aranek bere maitea eramango zutela jakin zuenean, bihotza atsekabeaz bete zitzaion. Tximista baten antzera, itsasargi bat dagoen amildegiaren puntara joan zen korrika. Han, harriak eta

harri-koskorrak pilatzen hasi zen galeoi itxurako hareazko eskultura handi bat egiteko.

“Begira nazazu, Llúcia!” oihu egin zuen, “Ez zaitut ihes egiten utziko!” Galeoiko marinelak, jakin-minez, hurbildu ziren zer gertatzen ari zen ikustera. Eskultura ikaragarria ikusi zutenean, konturatu ziren erraldoiak bere maitasuna bakarrik erakutsi nahi zuela eta ez kalterik egin.

Llúciak, Aranen ahalegina ikusita, poz handia sentitu zuen. Hondartzara itzultzea erabaki zuen harekin hitz egiteko. Iritsi zenean, Aran dedikazio handiz lanean aurkitu zuen bere eskulturan. Korrika joan zitzaion eta estu besarkatu zuen.

“Aran, erakutsi didazu maitasuna edozein oztopo baino indartsuagoa dela”, esan zuen Llúciak. “Hitz egin dezagun nire gurasoekin. Ikusi behar dute ez zarela erraldoi txarra, laguna eta mutil ona baizik”.

Biak Llúciaren gurasoen etxera joan ziren. Gertatutakoa azaldu zietenean, gurasoak konturatu ziren maitasunak ez duela formarik, tamainarik edo altuerarik ere. Aranek nekazari ona izaten ikasiko zuela eta Llúciaren familiari lagunduko ziola agindu zuen.

Ordutik, emakume gazteak eta erraldoiak abentura zoriontsuak bizi izan zituzten elkarrekin, hondartzan denbora emanez, basoa arakatuz eta ametsak partekatuz. Haien maitasun istorioa ez zen harkaitzetan bakarrik grabatu, Palamósen bizi ziren guztien bihotzetan baizik.

Eta beraz, inoiz Palamós bisitatzen baduzu eta itsasargia ikusten baduzu, gogoratu itsasoak begiak ikusten duena baino gehiago duela, eta agian, agian bakarrik, benetako maitasunak beti bere bidea aurkitzen duela irakasten digun maitasun istorio eder horren oihartzuna entzungo duzu.